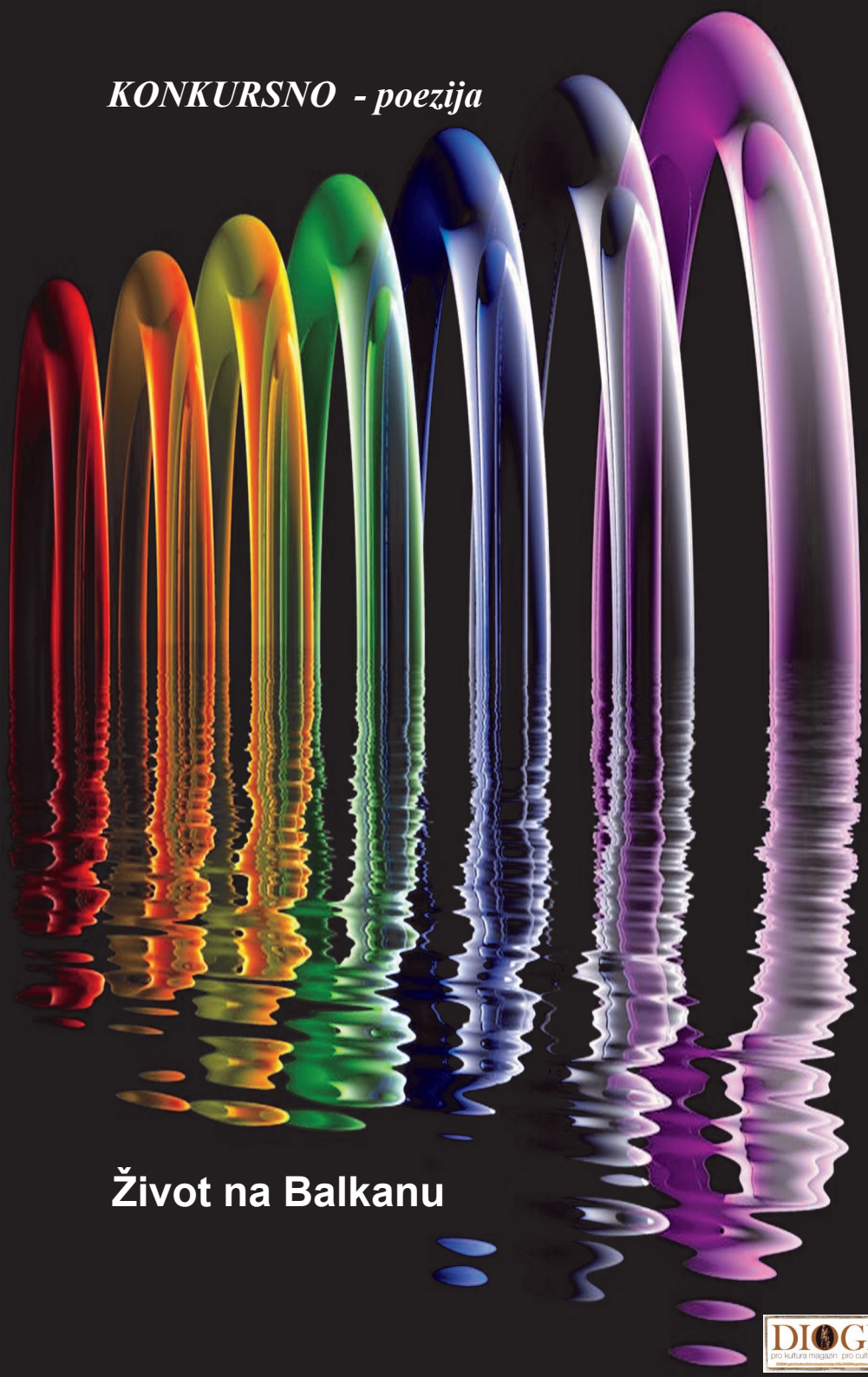

KONKURSNO - poezija

Život na Balkanu

ŽIVOT NA BALKANU – KONKURSNO - poezija

Edicija

ELEKTRONSKA IZDANJA

knjiga br. 7.

ŽIVOT NA BALKANU

*Zbornik pesama sa prvog književnog
konkursa KONKURSNO (2012)*

Priredio i Pogovor pisao

Miloš Ristić

Glavni i odgovorni urednik

Sabahudin Hadžialić

Izdavač

DHIRA, Küssnacht, Švicarska

1. izdanje_str. 250

Lektor

Sonja Brčić

Korektor

urednik izdanja

Dizajn naslovnice, grafičko uređenje korica

DHIRA DTP

ISBN: 978-3-905869-62-0

2013.g.

ŽIVOT NA BALKANU

*Zbornik pesama sa prvog književnog
konkursa KONKURSNO (2012)*

Život u Srbiji

Miloš Živanović (Kupinovo)

NAPISAO SAM PESMU

Upamtite te ljude
Taj prezir u očima
Što me je kupao
I u jedno veče
Sastanite se
Ispred kakve jele
I krenite kolima
Po grobljima
Nađite ih
I ispišajte se
Piškite
Piškite danima
Dok iz tolikog đubreta
Ne nikne cveće
Vratite mi uslugu
Napisao sam pesmu

Otto David (Požarevac)

HRONOLOGIJA

Prvog dana slagaše,
Drugog su ukrali malo,
Trećeg gurnuše nekog,
Četvrtog opsovaše,
Petog pomogli nisu iako mogli su,
Šestog dana zgaziše,
Sedmog ponoviše sve.
A onda su zaboravili dane
Samo su ponavljali,
Navike su stekli, jer
Predugo trajalo je.

Veselin Gajdašević Šljarkov (Feketić)

U RALJAMA SISTEMA

Znam nikada nije kasno
Da pokažem sve što umem
Sve ovo je meni jasno
Samo ništa ne razumem.

Ovde ništa nije čudno
Kada reč je o opštenju
Pa i dalje uzaludno
Okrećem se javnom mnjenju.

Problemi mi za vrat staju
I jadi mi status truju
A gospoda niti haju
Niti žele da me čuju.

Sa znanjem u malom prstu
I šansama svojim malim
Još Crvenom samo Krstu
Ostaje mi da se žalim.

A šta sa mnom tek će biti
Naglasiti mogu resko
Ne može me zaštititi
Ni IKOMOS ni UNESKO.

Referat svog platnog fonda, ne daju mi ja da spremim,
Pa recite meni onda, kako da se usistemim?

Dijana Stevanović (Subotica)

ZAR ?

Život nam nudi
Hrpetinu šarenih laži
Kupuje nas polovične
I sa greškom
Uvaljuje nam vračare
Crno-bele magove
I trlja nas izlizane
Kao grafite o zidove
Truje nas reklamama
I opija nas
Kockarskim parama
Nudi nam kompromisne
Đavolje smakove sveta

Hej, čujete li je ?

Da li je ovo
U mojim ušima
Ipak pored svega
Još uvek očeličena
Betovenova deveta ?

Nevena Petrović (Lazarevac)

PUTNICI BEZ ODREDIŠTA

U autobusu stoji trudna žena
Sva gospoda oko nje, nigde džentlmena.
Na ulici leži novčanica bačena,
Svi joj vlasnici, vlasnika nema.
U vazduhu oseća se, jeftinih parfema,
Sladunjav miris, sa običnih žena,
I oštar smrad jeftinog vinjaka,
Iz usta, džepova i duša radnika.
Iza ugla praznih kontejnera red
Okolo tone smeća, desetine pacova i pasa.
I krv koju niko ne pere, možda bio je gej,
Možda neki stranac, uglavnom, neka niža rasa.
Preko puta park, ljuljaške zarasle, kao u divljini,
Tobogan bez merdevina, bušan na sredini.
Na ulici, pored, besna kola krivinu seku.
Možda ubiće čoveka, možda, samo, džukelu neku.
Ne vidimo ništa, a gledamo stalno u sve ovo,
Ne potresamo se, nije nam to ništa novo.
Jer suženi su nam vidici i mutna gledišta,
Mi odveć dobro znamo,
Postali smo putnici bez odredišta
Samo.

Goran Matić (Novi Beograd)

PESMA KAO LEK

Kada vam se život pretvori u ništa
Pa krene da rasturi to tobožnje nešto
A recimo da je to nešto
Život u ovdašnjoj Srbiji
Onda to nešto, više neće biti ništa
A ako od tog ništa
Pokušate da napravite nešto
I da tim ničim ispunite sve
Kao recimo singularitet života, ovde i sada
Shvatićete da to nešto
Neće moći ovde da se rodi
Jer ono kao ništa, oduvek i već postoji

Pa ako vam se ova pesma
Kao lek napravljen od ničega
Možda sviđi i počne da vam znači nešto
Znajte da od pesme nema ništa
Samo vam glavobolja od pesme ove
Može značiti nešto.

Napomena: (pročitati brzo)

Za informacije, neželjene posledice i indikacije, obratite se pesniku ili njegovom farmaceutu.

Mirjana Marinković (Beograd)

GLOBALNO POKAJANJE

Kajno koračam
Trpi, Zemljo, dok učim
Da te poštujem !

Nebojša Veličić (Čačak)

SANJAM

Sanjam Srbiju velikoga srca
Kao Dušanove zemlje.

Sanjam Srbiju široku kao
Njegoševe besede, mekanu kao Desankini leptiri,
Naivnu kao Ršumovićeve školske „vragolije“ :

Sanjam Andrićevski ozbiljnu Srbiju,
Sa malo Čika Jovine „ludorije“ !!!

Sanjam probojnu Srbiju, kao Mikin stil.
Šumadinca grlatog, i lalin pogled
Plahovit i tih:
Sanjam Srbiju Mirišljavu, kao „BONJOUR MADAME“,
Razdraganu kao sarajevsko „DJES BA“.

Sanjam Srbiju bez oružja
Ali sa osmehom koji razoružava svakoga.
Sanjam Srbiju u kojoj su se Božići mirili, gde Meša piše o proleću
A Meštrović vaja; dok golubovi mira oko njega sleću.

Sanjam Stefanovu cvećem naoružanu konjicu
Kako pesmom mesto mačem leči horizonte; Gde kažnjeno će biti
svako dete
Koje lastiš ne preskače i ne igra „masne fote“.

Sanjam Srbiju „velikog derbija“, između bureka i danskog peciva.
Živeću i neću prestati da sanjam,
Srbiju, gde vlada neka sreća neizreciva !!!

Mladomir Knežević (Požega)

TUŽNA TEMA

Ljubav nam za zemlju u duši bila
Koliko je ko voli nikad ne sakriva

Sada je zamenila ljubav prema novcu
Od čoveka lako napraviše ovcu

Šišanje je lakše a i vuna pride
Bilo šta da rade oni se ne stide

Zamenio razum razmišljanje lepo
Taj prokleti novac sad idemo na slepo

Bez pravca i cilja lutamo po mraku
Da bi ugrabili negde neku banku

Zaista je čudno i pomalo smešno
Nosimo odelo koje nam je tesno

Krojač otišao a drugoga nema
Završavam pesmu jer tužna je tema

Viktorija Marinković

SRBIJI

Sunce ne svraća u ovaj grad
Jer su ga oporezali na sto posto
I izazvali na večni počinak

Kad sinca nema mrakovi kolo vode
A mi što nikad nismo stigli u folklor
Posmatramo i vidimo sve
Nas niko i ništa
Osim računa za struju vodu stan vazduh

A ti Srbijo, zemljo praha i utvara
Biraš predsednika
I cenkaš se, patriotski, da l' Kosovo vredi evro, dva
Il' celu naciju

Dok ti Srbijo, sviraš kurcu
I u po noći me budiš i svađaš
Sa svim što nikad nisi umela da mi budeš

A ja ti još pevam
Ko svaki pesnik
Kog ne fermaš dva posto
Dok ne umre

Ljiljana Milosavljević (Smederevska palanka)

SVRAKO, OSTAVI SLAVUJA NA MIRU

Mrtva sam, na dohvat im ruke
Živim od prošlih dana
Sita trajanja, za (maj) avanja,
Da me nije sramota unuka
Drugačije bih ova tri slova.

Stidim se, života bez života,
Partija, predsednika, sudija,
Besposličara, lezilebovića,
Pametnjakovića, manjina, većina,
Secikesa, bankara, gulikoža.

Reka na vreme tekla utekla,
Obalu joj ukrali i krađu
Spomenike bronzane,
Prijatelje, praunuke,
Tvoje oči, snove, vreme.

Sećanja prkose, opstaju,
Prodali su i mene,
Kad više ne budu imali
Šta da kupe, platiće,
Ali, neće imati kome.

Marija Marinković (Bajina Bašta)

NEDUŽNI UŽASI

Užasava me individualnost
Ruralne sredine života mog
(Do buzdovana
 istančana
 mi
 nedruželjubivost).

Užasava me materijalni neprosperitet moje Kuće
i Otadžbine
koje se ravnodušno stidim.

Užasna je ova noć puna Mesečine i bistrine
kolone užasa transparentnih,
uniformisanih do kiča.
Nedužni užasi,
za poneti,
ničeg
opONENTI.

Nenad Maksimović (Grocka)

ZAUSTAVIMO GLUPOST

Čudno je neko vreme došlo
Drugi sistem vrednosti
Sve što je vredelo, više ne vredi
Sad klanjamo se gluposti.

Nismo je dovoljno ismejali
Nismo je stavili na svoje mesto
Pamet se negde sklonila
Glupost dolazi na presto.

Kad knjige čitaš onda si glup
Glup si i ako nemaš auto skup
Glup si ako se pametnom diviš
Glup si jer gluposti se stidiš.

Sklanjamo se, ćutimo trpimo svašta
Glupost je surova, ona ne prašta
Da pamet pobedi je jedini spas
Da pamet ustane, pusti svoj glas.

Da pamet udari glupost po glavi
Gde joj je mesto, tu da je stavi
Da glupost ne vlada, već da bude mana
Da glupost bude uvek ismejana.

Tanja Ajholcer (Novi Beograd)

SRPSKA DUŠA

Oj Srbijo zemljo moja,
Šta li kaže majka tvoja
Što te žele sad srušiti, celom
Svetu zadužiti

Vodili te neki ljudi
Koje svet bi da osudi
Da narodu nema mira,
Ko u tvoje srce dira

Patila si vekovima
Sirotice moja mila
Hoće veru da ti sruše
Belosvetske
Crne
Duše

Al' ne daj se
Ti Srbijo
Ne daj nikom da te ruši
Ponosita ljubav pruži
Pravoslavnoj srpskoj duši

Milan Medić (Crvenka)

CORPUS DELICTI
CORPUS LURIS

Tu na mapi gde držite prst
Razapet je sveti krst
Na tom mestu nebeski narod živi

Predstava počinje, ne sklanjajte prste
Dozvolite da vam takozvane pobožnike predstavim
Nadam se da ću vam držati pažnju i prst pravo na meti
Fanatik svaki nek slobodno obavlja svoj krštenja ritual sveti
Za svakog imam posebno gnezdo Prekristite se svi ipak za svaki slučaj
Reči naredne nek nađu
U vašim ustima mesto.

Kvrgava gomila figura
Pokazuje jasno jazbinu tu
Gomila slabašnih prstiju i očiju punih očekivanja
Pokazuje na Srbiju.

Svaka budala ima šta hoće
Svaki prestupnik ima neograničeno
Da degustira zabranjeno voće

Prosjaci prose za cigare
I pivske flaše
Ostali umiru od patnje
Ali je bitno da su nekom tamo idealu spale gaće!

Ana Berbakov (Kruševac)

ŽIVOT U SRBIJI

Dok na ulici čuješ bespomoćno ridanje
O nemanju para gladi posla i slično
Shvatiš da je život u Srbiji moguć samo za političare
Dok je za građane nažalost bezlično

I šta treba uraditi zarad otadžbine naše
Dok nas uvijaju u ekonomske lance
Da i dalje ćutimo za sve POD NAVODNICIMA pare
Ili da kao nebeski narod zovemo vanzemaljce

Ne znam šta još da dodam
Sem činjenice da smo promenili 1389 režima
Pa bi sad u evropskoj loži da spavamo
Ali tu nama opet nešto ne štima

Poenta je da poente nema
A i da ima privatizovali bi je odavno
Ostao je samo netaknut vakuum prostor
TI DA GURAŠ NAPRED, A U STVARI NAZADUJEŠ STALNO

I baš ništa se promeniti neće
Sve dok narod ne zavrne državne česme
A do tada možemo svi u nedogled ovako
Da recitujemo satirične pesme!

Aleksandar Đuričić

ELEGIJA DRAGICI

O prošlosti, Dragice, oskudice !
Naš grad nije otac svojoj deci kao
Što ni mi nismo njemu čeljad privržena.
Od trotoara i slivnika pravili smo sebi
Gnezda neudobna za blud našu naivnu
Ubilačku. Za rat mirnih i mir zavađenih,
Za Krv, Dragice, zelenu, što pada
Po spomenicima od bronzе,
Junaka što sve izgubiše slavno i u zemlju
Se vinuše, duboko, visoko, da iz njih niče
Trava crvena i kaplje zvezda petokraka,
Na čelu smrknutih đaka u vremena veselih
U dugovima prošlosti propalih živorodnih dana prošlosti
Dragice.

Vida Nenadić (Bela zemlja)

ZEMLJO SRBIJO,

U tebi je sve relativno. I sivo.
Baš sve živo.

Nema čvrste tačke oslonca.
Nema ničeg osim praznih obećanja.

Samo se na mahove nazire
Nešto poput putokaza.

On je i strelica. I staza
koja vodi do severa.

Negde gore mora biti izlaz,
ako ima izlaza iz ove more.

A tom stazom sa putokazom
vijugaju i moje misli.

Od tačke A do tačke B
i od tačke B do tačke A.
Do kraja sveta
i do početka svega.

A sve to skupa je
samo traganje.

Traganje za odgovorom.
Odgovorom na pitanje.

Pitanje: Zašto smo tu gde smo,
ako uopšte i jesmo ?

Zorka Čordašević (Frankfurt)

SRBIJO, PROBUDI SE

Sonet

Iz gnijezda tvoga sele se ptici
Srbijo majko, de se probudi,
Bez pravca, bez cilja dokle će stići
Te mudre glave i vrijedni ljudi

A jedva čeka neka tuđa lađa
U svoju luku da ih uplovi
I suha je kora na svom pragu slađa
Od trpeze zlatne, kad te duša boli.

Željeli su samo tebe uljepšati
Da ljepotom zračiš kao leptirica,
Da postaneš opet ko nekad carica

I živote svoje spremni za te dati.
Svi vapaji moji u krik „Jo!" će stati
O, Srbijo majko, djecu sebi vrati!

Todora Škoro (Beograd)

E, MOJ NARODE . . .

U srcima
I u pogledima
Tmina

Ni psovke
Na usnama
Tvrđim
Zamuklim

Bivši ljudi
Sene neme
Tumaraju
Gradom

Resto života
Nude
U besćenje

U paktu
Sa nekim novim
Vragom

Svevidno oko
Proklinjući
Što se i ono
Sklopilo

Stefan Aleksić (Bački Brestovac) (1993.godište)

NA RAŽNJU

Kidaju te, i ja bih rado . . . da smem
Da te iskidam i da te diram
I da te zagrlim, ako ništa – radi reda
Crni kaput, crni početak, novi kaput, novi početak
Ali tako volim da ti presudim
Tako želim da ti prkosim
Vapim
Za dodirom,
Ali ne znam da li vapim za tvojim
Ili dodirom uopšte
Nekim dodirom što me zapali
Za rukom što se ne ruga,
Što me hvali . . .
Da li si nekada plakala ljubav ?
Đubre moje najlepše,
Svet mi je ružičast
A ti si bezbojna, bezbojna, bezbojna
Tako si bezbojna
I kada me sažvaćeš, ispljuneš i zastaneš
Kada pljuckaš, pljuješ, pa prestaneš . . .
Shvatiš da me povređuješ
Hm . . . i dalje sam uveren da se malo volimo

Dragi Tasić (Bor) (1933.godište)

BALADA O SKUČENOSTI POIMANJA

Čuvamo li se uzbuđenja preteranih
U potolini navikli na same sebe? Balkanidi,
Sapleti u šibljocini, znamo s početka
I koji smo i sa kojima jesmo. Jeste i nije.
Jeste, to nije – to je Jestonija.
Ratujemo da se mirimo – ratuju nas i mire.

Navikli smo da nas jedu i da nestajemo
Njih jedući koliko nas snaga nosi.
Oboji na otvorenom, iza zaklona drugačiji
Vidni i providni, obojima jedna zaštita.
Čini se, ne gledamo se, a vidimo se i znamo..
Izazovi i pakosti se naše znaju.

Izrovanu zemlju prekopavamo radi preživelih,
Da sačuvamo još po kojega, podstrekač ako zasni.
Izelicu ako mogu da nahrane, da ne svraća.
Izrešetani klekli smo pred rampe nategnute.
Leđa se mire s ruševinama, lica s rampama.
Samo se naša plakanja ne mogu pomiriti.

Čuvamo li se uzbuđenja preteranih
Navikli smo da nas jedu i da nestajemo
Izrovanu zemlju prekopavamo radi preživelih.
Pojmili smo, pojмили su, i oni skučen prostor . . .

Maja Panajotović (Niš)

ŽIVOT U SRBIJI

1. Čekanje. Čekanje.
2. To mučno čekanje.
3. Vreme da prođe.
4. I lutanje. Lutanje.
5. Niz!
6. O, da! Niz!
7. Ispuni nekakav niz!
8. Prođi kroz lavirint!
9. I vrati se, vrati se!
10. Vrati.
11. A onda? Pa onda . . .
12. Onda . . . opet čekanje i čekanje.
13. To mučno čekanje.
14. Ili lutanje! Da, lutanje. Bez nade.
15. Lutanje. Ili čekanje.
16. Dok oni penju se
17. I prolaze
18. Jureći tvoje snove
19. O
20. N
21. I
22. I tvoje čekanje.

Nikola Panić (Beograd)

LUTALICA

Ja nemam pseto
Nemam svog čoveka
Unapred prokleta
Prljivo, šugavo
Niko me ne pazi
I nema mi leka
Svako može da me zgazi.

Hranim se iz kontejnera
Niko me ne mazi
Svaki dan me neko tera.

Nekada sam imao gospodara
Bio sam mlad i smeran
On sa mnogo para
Onda sam, odjednom isteran.

Izbačen kao stara krpa
Izbrisan iz spiska stanara
A onaj kome sam bio veran
Nazvao me dlakava hrpa
Znate već čega
Sad znam kako izgled vara
Hteo je šinterima da me strpa,
A povrh svega – šutnuli me u gomilu snega . . .

Vojislav Trumpić (Jagodina)

KAKO SE SAD U SRBIJI ŽIVI

Samo zini
Da ti nešto kažem
Kako se sad u Srbiji živi!
Sve zavisi ko si?
Za nas koji smo Srbi
Odgovor je sasvim jasan
Živimo kao da je vreme pre Hrista
A možda i nešto dalje
Ali za ove, neke druge
Ma živimo kao bogovi
Svoji smo i na svome
A njima daleko njihova lepa kuća.
Dosta nam je njih
Obogatiše nas osiromašenim
I drogama
I sidom
I svim onim najgorim.
E, dosta nam je, njihove dobrote!
I dušebrižnosti!
Zato njima
Jednostavno ČAO!

IVANA RADOJČIĆ

(Beograd)

BALKANISCHE BLUEZ

U Srbiji živim
Rodila me majka
Za mene život ovde najlepša je bajka.

Perem, peglam, pušim
Dimom cigarete
Svekrvu ja gušim.

Onda dođe mužić, iz kafane pravo
Osrednjim šamarom, kaže meni „zdravo“.

Dok krčka se sarma – Pink gledim
Kad ide Parada Granda – na struji ne štedim.

Deca su mi uspešna – ja to ne krijem
Mlađa mi se udala, sin po veni udara.

Ljubav cveta na sve strane
Sulja Hurem broji dane,
Mahidevran zora nikako da svane,
Ibrahim voli da j. . . sa strane.
Kud ćeš boljega života
Kad u vladi skot do skota,
Baba dop u rizlu mota
Na ulici već strahota
Ogledala od ljudi
Više je sramota.

Stevan Čvorović (Beograd)

ŽIVOT U SRBIJI

Dame i žene,
Podavanje i govnanje,
Prelepa smrt od bolesti te.
Omotnice i čokoladne bombonice,
U njima – pečena svinja.
Vinjak i besubi seljak
Osmeh mi šalju kroz izlog taj.
Stoni tenis i usnuli penis,
Podnevna žega i znojjava vreva,
Poljupcem me obradova jedna deva,
Upala creva, od bola se peva,
Zaraženi gnusobom povraćamo šampinjone.
Ružno vreme i jalovo seme,
Zlopamćenje gladi i ti mladi-
Hendikepirani lošim zadahom,
Mekana stolica, unezverena lica.
I onda, na kraju, pitam vas ja:
Misli li neko još uvek da mi je lepo,
Da se možda dobro zabavljam?

Život u Hrvatskoj

Dražen Jergović (Zagreb)

OTKAZ

Posao mi je stresan
Ali nisam zato bijesan.
Baš naprotiv, jako sam sretan
Jer i ovako blesav imam stav.

I prkosim svojemu šefu
Tjerajući ga u kut
Bolje nego da me stalno
Usmjerava na krivi put.

Dosta mi je više svega
Plaća je premala.
Bit će još i manja,
A to više nije šala.

Zato, draga firmo,
Oдох ja u život !
Ostajte mi zdravo,
A ja ću - kako mi pravo !

Denisa Capar (Rijeka)

ZAUZETI DOKOVI

U luci nema slobodnih dokova
za moje misli od samih okova.
Moje se misli meni svete
jer rado skupljam mediokritete

Andrea Pongračić (Zagreb)

ŽIVOT U HRVATSKOJ

Promatram im lica
Tako ista, tako stisnuta,
Gusti grč ono je po čemu ih prepoznajem.

Tanka razlika među njima
Poput novopostavljenog prozora
Na oronuloj komunističkoj zgradi
Ne čini ih drugačijima.

U tom svijetu jednakih i jednakijih
I hrana je imala tup okus.
Ni sladak, ni slan,
Možda mrvicu gorak,
Istovremeno nekako plah, sjetan.

I gledam ih tako iste,
Blijede, ravnog osmijeha u
Popeglanim odijelima,
Uštirkanim kostimima
Promašenog hoda.

U prolazu,
Staklu izloga nekog dućana
Ugledam poznato lice
Kako se grči izgledati drugačije.

Međutim, nije mi uspjelo.

Delsio Ivanišević (Split)

PJEV NEKIH NOVIH TIRANOSAURA . . .

Promijenili su kožu u perje al' kandže su ostale iste
Prijeteće blještavo čiste

Urlikanje je postalo pjev
Neprikriven samo njihov je gnjev

Žedni su krvi i jako vole okove
Da um ti dobro zatvore

Dok bit ne nestane
Zauvijek

Maske su u obliku osmijeha
Smješe se sa reklama i šaltera
Naoko ti daruju sve

No kad ruku povučesh NEMA NIŠTA SAMO ILUZIJA
Veliki lažni hologram NEKA TUĐA VIZIJA
Planet pun bauka OGROMNA TELEVIZIJA
Zatvori oči da im vidiš zube
Skrivene očnjake
Sjeti se da i ti znaš letjeti
Blaženo lebdjeti

Pronađi izgublenu ljubav SKRIVENU NA STOLU OBILJA
Kad baciš svu srebreninu SVA SKRIVENA ZNAČENJA
Odbaci svoju krinku PRUŽI SE PUT ISKONA

Ines Peruško Rihtar (Zagreb)

DAN ZA DANOM

Dan za danom

Isti smjerovi, struje magnetskog polja.

Iste kretnje, isti okusi,

Strepnje i ljubavi, sumnje i zavisti

Isprepleteni osjećaji na dlanu života.

Mokre staze, od suza tiho plove,

Život ih rasipava i život utire,

U zemlju povija, iste štete,

Nemogućnost istinskog postojanja.

Bez broja, oči pospane zatvara,

Međ križeve, na našim ramenima,

Urezane duboko u kožu,

Smrt u srcu i venama, otkriva.

Dan za danom,

Pitam se da li smo živi,

Gdje smo jedno bili, sa smješkom na usnama,

Gdje se vera izlila van korita,

Gdje je nestala čast naroda, čovjeka ?

Po teškoj mucu,

Svijet se i dalje širi po našim tankim žilama,

Dok koračamo dan za danom na ovoj zemlji,

Pohlepni i otuđeni.

Zdravko Odorčić (Zagreb)

VJETAR UMIVA POSUDU KIŠOM

Sabijen u kutu memljivog haustora prislanjam vlažni zid leđima.

Vrata otvorena zvižduće vjetar jesenjom kišom hladan.

O lice mi propuh otresa kapljice.

Zabadaju se ko igle.
Bockaju.
Kaljavo se smeđe cijede

Kližu na konopac posude da s nje žele oprati poslednju mrvicu hrane
Natapajući koricu kruha u posudi koja svakog dana u podne
Čini dugački red pred zgradom u kojoj uz molitvu stotine ubogih
Prima kašu s mesom ogoljenog s kostiju u posudu
Često neoprano od jučerašnjeg ručka i
Polu kruha polubijelog od jučer.

U vrećci vrela postaje i porcija.
Do prvog haustora dovoljno još toplo.
Ukusno.
Žlicom grebem po posudi tražeći meso.
Pliva kruh umočen.
Omekšan.
Gutam bogac miris pučke kuhinje.
Vjetar zapuhne.
Umiva posudu.
Kišom.

Maja Šiprak Brletić (Sisak)

RITAM ŽIVOTA

Nazdravljajte jedni drugima
Licemjerno iskrivljenih osmjeha
Upirući bolno prstima u nekoga drugoga
Dlanova raspucanih
Od prijetvornog tapšanja živite

Ljudi što vam je
. . . stanite
Poskidajte krinke osakaćenih nada,
Žučljivo gorkih susreta,
Ljubomornih ispada,
Mržnjom odigranih prljavih igara
Ne natapajte žuč kapima bjesnoće

Svi ti osjećaji
Iz jala i sebičnosti prokljali
Dobro ne donose nikome
Na klimavim nogama stoje

A kad se svi orkani strasti smire
Sve u vremenu nestane
I sve poljuljano prestane talasati,
Ljutnja će u šutnji zlokobnoj zapeti
Pobjednikom nitko neće biti

Svatko ritam sudbine vlastite slijedi
Kako sudite suđeno će vam biti
. . . zato pazite
Da vam se život u lice ne nasmije

Tomi Lav (Vinkovci)

*

* *

Sve se svelo na jutro
I tromi hod
Do kamenog rituala
I razgovore
Već jeftine
Uz skrivene cigarete
Te škrte pokrete
Gdje dijelim hranu
Od jučer
Svučen do gola
Utapam tankoćutnu osamu
Slab sam
Isti s drugima
Ali krijem dobro
Ponosan
Jer iza mene
Moja djeca kroče
Neka konobari paze
Da bude stalno puna
Neka samo toče
Vrijeme ide
Čisto rosim
Ne gubim daha
Družba je tu
Odavno negdje
Priča je uzela maha

Iva Damjanović

(Zagreb)

PROCVATOM PROHUJALIH GODINA

Jutrom prije prvog sunca upreglo sjeme trozubljem zemlje
Pitam se jesam li sanjala prizor
Pod razapetim baldahinom i ljepotom
Osunčana gostoljubivošću
emocijom lepršavosti van samoljublja
Vide li potomci simetriju prolećem što ljubavlju izvire
iskovano bolom dok plove sjećanja, od luke do luke u kalelargi
sreće

skromno čuvanu razglednicu osmijeha
otiskom tekovine zajedništva od stoljeća sedmog
Dan za danom u raskošnoj halji ljubi nas srednjevekovnom niti
duše

Znam, budni sanjamo izvorište snova kroz bedem nade
Palaču prapovijesnih bitaka u amfiteatru kompozicije milozvulnošću
sreće

čuvajući dijademu raskoši sloj dukata plodnošću zemlje
uglovima razboritosti kroz mrak
ploveći u život sazdan od obala krilatosti pod plavetnilom nebeskog
svoda
galantno koračajući elegijom spjeva radosti procvatom prohujalih
godina

srcu što treperi željom sviće minut sreće
kroz bodlje korača vratima jutarnjih zraka
pod žuđenim nebom vijori svemir svjetlosti
kao nestrpljivo lastavica što krade let
erudicijom životu

Život u Bosni i Hercegovini

Vera Ratkovac (Derventa)

PRKOS KUĆA

Kuća nam je puna bijede,
Mnogo gazda, svaki traži.
Na sve strane kose sijede.
Kako živjet? Daj nam kaži.

Džepovi nam šuplji, prazni,
A na pamuk dušu vade
I ministri raznorazni
O glavama našim rade.

Ponekad se pitam tako
Čija li je ovo kuća
Kad nam može suditi svako
Sve od jutra do svanuća ?

Da li ima za nas nade
Danas, sutra, prekosutra ?
Zašto li nam ovo rade ?
Hoće l' svitat' bolja jutra ?

Žilavi smo, a i snažni,
Svaka nas je kuga trala.
Daj, budimo sebi važni,
Kuća j' naša, nek' je mala.

Ljiljana Komljenović (Laktaši)

ISKUŠENJE

Kada smo zdravi, mislimo da možemo sve
U ovoj pjesmi to je malo drugačije,
Iako ne želismo baš ništa
Bolest nam zamuti naša gledišta.

Živjesmo lijepo i od svog rada
Al nas zadesi bola baš tada.
Dragog mi obuze groznica neka
Doktori tvrdiše da mu nema lijeka.

Težak mi bio period tad
Pa zar to, a tako je mlad,
Nestade osmjeha i sreće u meni
Ja se pretvorih u cvijet uveli.

Trajaše neizvesnot, ne noć jednu
I napravi od mene kamenu stijenu,
Molih se Bogu danju i noću
Uz njegov krevet i uz samoću.

I Bog dragi milostiv bio
Dade mi san, u kom mi dragi ozdravio
Tako i biješe uz još malo muka
Podiže glavu i pomilova me njegova ruka.

Zdravlje je sada nama sve;
I posle ovog za nas nema prepreke . . .

Zijad Pandur (Živinice)

DANAS U BOSNI

O njoj su davno pisali pjesme, pišu, i pisaće.
Uglavnom su je hvalili, hvale, i hvaliče.
Ja ne želim da je kritikujem niti da je hvalim.
Bosna je uvijek bila izazov, jeste, i biće.
Možda je Bosna danas najveći izazov,
Jer nikad nije bila u težoj situaciji, tj. Nikad nije imala gore državnike.
Zato je danas u Bosni najbolje živjeti onima kojima je dosadno.
Naime, kažu da kad je teško nikad nije dosadno.
Izgleda da mi nije dosadno,
Pa sam zato bezbroj puta i rekao Bosni: „Moje te oči više nikad ne vidjele!”
Samo da neko ne pomisli da ne volim Bosnu. To ne!
Duga je to priča, a priču bi trebalo smjestiti u pjesmu što je teško.
Eto, opet teško!
Bosna zna prigrliti kao majka i nježno pomilovati po glavi.
Zna ona i kao maćeha opaliti šamar.
Možda je bjekstvo izdaja,
Ali želim pobjeći iz Bosne jer nemam više snage da primam šamare.
Bosna i njen narod – volim, volim sam, i voliću.
Za Bosnu sam se borio u ratu, ali nemam snage u miru.
Danas će me možda proglasiti za čudaka, sutra za ludaka. Ko zna?
Kakogod, moj slogan nije: „Ostajte ovdje!”

Ljiljana Tadić (Brčko distrikt)

BIH ŽIVOT

Kao da živim ovdje
Ne, zapravo živim
Dišem kroz fotoaparata
Javljam se na telefon citirajući kratice
Krtica
Bježi beže
Netko me kucka po ramenu
Zaborav koračanja i mlijeko pred spavanje
Sve mi se ne vraća
Tražeći svoje mrtve i žive
I sebe i njih
Sva u licima jednine
Uzaludno
Tijesno
Osvrćem polunagu glavu
Možda je tamo
Crveni tepih po kojem je sok od ribizle
Netom prosut

Enesa Mahmić (Zenica)

SUROVA STVARNOST

Moj daidža „ničim izazvan“
Skočio je s petog sprata
U večernjim satima

Iza sebe ostavio je
Netaknutu invalidninu
I papir na kojem je pisalo:
„Jebeš državu koja ima tri predsjednika“

Sahranili smo njegove ostatke
Na Šehitlucima
Pored onih koji su
Istinski voljeli Bosnu

Predrag Babić (Gradiška)

ZEMLJA LUDAKA

Ovo je zemlja ludaka
Rđava znaka, vječnoga mraka

Ljudi srca mlaka
Lošega đaka, propalog braka

Zemlja u kojoj se svi mole Bogu onako, usput, i s nogu
Dok smišljaju pakost mnogu

Zemlja čemera i bijede
U kojoj sećanja brzo blijede, posta od petka pa do srijede.

Ovo je zemlja prokleta, ko da je u miraz donijeta.

Zemlja u kojoj caruje čamotinja
Duhovna golotinja, a većinski narod je sirotinja.
U kojoj nema za hljeba i mlijeka, u kojoj se plata mjesecima čeka.
Ma samo nek se radi, biće . . . neka!

Zemlja u kojoj su kurve svetice postale lica zamaramile ne bi li se
nekako sakrile
Juuu! Blago popovima i monasima s nama grešnima – biće im pune
bisage i šajtovi.

Zemlja gdje razni cirkuzanti, sportisti glumci i muzikanti, i ostali
prevaranti
Postaše zaslužni-bez sporenja-ljudske veličine-oličenja poštenja-
dobiše i ordenja!

I jedan kose kuštrave, od patrijarha dobi poljubac i pozdrave, i orden
Svetoga Save!

U ovoj zemlji je Bog postala šuša svaka
Sapinjući noge ne daju mi koraka
Rupu kopaju pod nogama mojim
Kukavica nisam, al, stvarno se bojim . . .

Aćim Todorović (Vlasenica)

PLEMENU SRPSKOM

U srpsko pleme, u čeljad nebesku,
Ukamenila se nesreća odvajkada.
Rađa se da živi, živi da strada,
Kapljući niz obraz suzu roditeljsku.

Kada nam zvijeri dirnuše tišine
Od Triglava i dinarskih međa,
Kroz „Oluju" izgubismo vjekovna nasleđa.
Zgasnu nam pogled u sred pomrčine.

„Trostruko bratstvo" poče da talasa
I krenu da tone u virove srama.
Iznjedrena bolom naša muka s nama
Opominje krikom prapredačkog glasa.

Našu grudu, svetu, tu se srpstvo zače,
Skoliše u zebnju božijih apostola.
U ognju su crkve, gori sveta smola.
Simonida slijepa nad Kosovom plače.

Pamtite li, braćo, rasuta po svjetu !
Zovu li vas jame i krvava polja,
Čujete li jecaj s drevnih bogomolja ?
Žalite li zemlju u bolu raspetu ?

Mihajlo Orlović (Banja Luka)

STRAŠILO

Čim dozruju pesme mog oca
navale vrane.

On posadi u polju strašilo
One ga štipkaju za šešir.

Onda otac sam bude strašilo.
Vrane mu se pokake
na brk.

Odnedavno pesme mog oca
dozrevaju na tavanu.

On sedi nasred polja i smeje se
pokislim vranama.

Život u Crnoj Gori

Branka Vojinović Jegdić (Podgorica)

REKLAMA

Živimo u džungli evo godinama
Preživjeti posta glavna disciplina,
Samoniklo zlo hoće da nas slama
Krčimo ga hrabrošću što je srce ima.

Bez posla i nade, dani nam prolaze
Nanizani tako u godine mnoge
U fioke zaborava slažemo poraze
Idući na biro posustaju noge.

Idosmo ponekad i na ljetovanje
Na jedan dan, tu do Sutomora
Eh, kakvo je bilo to mučno priganje
Dani su nam poslije bili prava mora.

A ko ima selo, taj je na dobitku
Pa na odmor ide kao na Karibe,
Protiv svjetske krize dobija bitku
Kad posadi povrće i upeca ribe.

Kako da se pjesnik u svemu tom snađe ?
Da na komad počne pjesme prodavati ?
Za zbirku mora sponzora da nađe
I PEKARU NEKO TREBA REKLAMIRATI.

Igor Rems (Bar)

PREPOZNAJEM TE NA UŠĆU

Prepoznajem Te na Ušću Stojiš pod razgranatim hrastom
Dodirnuti njegovim čelom ubiram o plodove Gledam tvoje dlanove
Prstima mesiš

glinu

Poradaju se figurine začaranog kruga Lepenskog Vira Vinče
Pokazuješ oblatak

Riboliku majku

Vrhunac jednog vremena Pra Početak govoriš *Svi smo izašli iz vode*
Odblesak putujućih senki vara krik sivog strelca Došlog iz nekog
drugog Neba Reka
nas gleda višebojnim očima Ožiljak na njenom licu što ostavlja čamac
Vodeni je
glas duša razdvojenih peskovitom obalom

Gde su Etruski konjanici u bronzi pitam *Na kraju putovanja s druge*
strane zida Odmaraju umorne kosti u reinkarnaciji sećanja prilaziš i
nežno me ljubiš u uvo
Planuše šišarke suva trska paprat

Vatra sa ogledalima tmine Jedan list smrti Raspečaćen plovi Mi u
vremenu Pevanju
alasa Leptirice moja bela za trenutak pomerimo Kazaljke na satu
Prošlo je ono što

proći mora

Zaustavljeni užarenim dahom između otkucaja reči Koje nas prate kao
zveri dan gubi kožu

I zeleni mesec krvari u ponoć Ti voliš Nebo Svetlost
Odblesak Vinčanskog pisma u vodi

Potopljena u meni plaviš pusto polje Jezero slano Zadržimo proleće

Davno prošlo doba Ne radi se o bolesti reči zamoru ili tromosti slova
Odlazim na dvomesečno putovanje Vratim li se Javljam se pesmom

POGOVOR

Dobre moje najlepše

...

Stefan Aleksić

(1993.godište)

Na jubilarni, prvi književni konkurs **KONKURSNO (Konkursno 1 ili Konkursno 2012)**, u trenutku pisanja, stiglo je više od četrdeset radova (pravih građevinskih) na temu koja geografski varira od ŽIVOT U SRBIJI preko ŽIVOT U HRVATSKOJ i ŽIVOT U CRNOJ GORI do ŽIVOT U BOSNI I HERCEGOVINI.

Konkurs je raspisan 11.oktobra 2012.godine sa trajanjem do 31.decembra u 24:00, dakle do Nove 2013.godine. Prvo je raspisan na tom, toliko beskorisnom i ozloglašenom među starijim piscima - Fejsbuku - u rubrici *O ČEMU RAZMIŠLJAŠ* na profilu moje malenkosti.

Ideja o formiranju konkursa je, moram to priznati, bila dosta humorna i trivijalna, trenutna i igriva, međutim, kako je prošao prvi minut od objavljivanja konkursa prošla je i igra, u onom banalnom, osnovnom značenju. Ideja samog konkursa je bila i i dalje jeste pokazivanje besmisla većine književnih konkursa u Srbiji (a i šire) na kojima dobijete kao nagradu prazan papir sa pečatom (priznanje) bez ikakve, makar i minimalne, materijalne pomoći koja je preko potrebna mladim autorima koji ne znaju gde će i šta će sa sobom u ovom haosu nezaposlenosti (sa fakultetskom diplomom ili bez nje) i širokoj dolini nemalaca para u smislu normalnog života a kod nas je normalan život

ime za PREŽIVLJAVANJE. Često, u samim tim konkursima, ne piše da dodele nagrada neće biti, da bi što više ljudi učestvovalo. Na kraju, ako ste te sreće i kvaliteta, dobijete priznanje tako što vam kući stigne koverta s diplomom. Zato smo u uzglavlju našeg konkursa naveli da „dodele diploma neće biti” i da će „biti poslate trima najboljim pesnicima/pesnikinjama na kućnu adresu”. Za razliku od mnogih drugih ozbiljnih konkursa na kojima se neozbiljno šalju pesme i proglašavaju za najbolje ovde je u pitanju jedan neozbiljan konkurs na koji pesme šalju ozbiljni, mladi autori, koji ga shvataju šaljivo ali šaljivo u smislu satire, beskompromisne kritike društva, svoje države ili nacije ili uvezanih situacija u kojima se nalazimo, koje nam se nude i naređuju.

Za formiranje konkursa svoju pomoć su pružila tri čoveka i nijedna institucija. I četvrti čovek, koji je svojom voljom donirao 40 evra za štampanje 100 primeraka zbornika poezije sa konkursa ŽIVOT NA BALKANU (što je tačno pola novca¹) – jagodinski i borski prozni pisac i pesnik, advokat u penziji, Dragi Tasić (1933). U stvaranju naziva konkursa učestvovali smo moj sedam godina mlađi brat Stefan i ja. Nakon dvoumljenja između sopstvenih predloga GILGANIZACIJA (po nadimku jednog visprenog narodnog govornog umetnika, Kruševljanina GILGE) i RASADNIČKI KONKURS (po mom kraju, urbanom delu Kruševca koji se zove RASADNIK DVA) ni iz čega se javio moj brat izgovorivši, izmislivši tu ključnu, filozofsku, magičnu reč :

KONKURSNO.

Veliku zahvalnost dugujem i pesniku iz Beograda, a on bi radije rekao Borče, rođenom Vinkovčaninu, Daliboru Drekiću, koga sam upoznao 29. aprila 2012.godine u Obrenovcu na dodeli nagrada prvog

¹ Napomena urednika izdanja: Ovo je realizirano bez ISBN-a i prije dogovora sa Izdavačkom kućom DHIRA.

književno-ekološkog konkursa PLANETA ART Udruženja ŠTA HOĆEŠ, gde smo se našli na pobjedničkom postolju osvojivši prva dva mesta. On je odmah počeo da širi vest o konkursu i isti šalje brojnim intelektualnim i umetničkim grupacijama na fejsbuku. NAJVEĆU ZAHVALNOST DUGUJEM Hajrizu Luboderu iz Rožaja (iz časopisa AVLIJA) koji se ponudio da postavi konkurs na sajt KONKURSI REGIONA, kojima se takođe ovom prilikom zahvaljujem.

Elem, Laki Strajk, konkurs je planuo i već u ta, prva dva dana, u tom vikendu, zajedno s ponedeljkom, ispunio neku, uopšteno rečeno minimalnu kvotu za funkcionisanje i uspešnost. Već je bilo pristiglo 13 radova a zacrtali smo oko 15 kao minimum. Prednjačili su mladi hrvatski pesnici, zatim bosanskohercegovački, srpski, i na kraju, i još uvek s obzirom da konkurs još traje dok ovo pišem a nešto ćemo i dopisati ili izbrisati bude li promena na tom planu – jedan rad iz Crne Gore (SAD DVA). Stali smo oko brojke 40 i to je sasvim pristojno za prvo izdanje konkursa. Naravno, nagrade od 3 dinara, 2 dinara i 1 dinar jesu satirične, i one nikako ne treba da budu shvaćene kao izmotavanje i bez značaja. Videćemo, u narednim godinama, koliko će i da li će one uticati da se nešto u pojedinim konkursima promeni. KONKURSNO nije konkurs koji je zamišljen samo na duhovnim osnovama, iako je na njima postavljen. On će svakako kroz par godina postati i materijalni konkurs, i konkurs koji će, makar i sa zakašnjenjem od godinu-dve uspeti da odštampa i izda zbornike svojih ranijih izdanja. Kada će to biti – to zavisi od toga kada će njegov direktor i osnivač dobiti posao u kakvoj školi ili kulturnoj organizaciji. Ili – od toga kada će se neko setiti da ispruži neki dinar (čitaj: Evro) za štampanje ako ne više a ono bar tog najmanjeg mogućeg tiraža od sto primeraka zbornika.

Na konkurs su stizali sledeći g-radovi (iz 34 grada ukupno 46 radova): Zenica, Split, Kupinovo, Frankfurt, Požega, Sisak, Derventa, Bar, Čačak, Rijeka, Bor, Laktaši, Bajina Bašta, Vinkovci, Gradiška, Subotica, Banja Luka, Smederevska palanka, Živinice, Niš, Feketić,

Crvenka, Brčko distrikt, Lazarevac, Bela zemlja, Vlasenica, Grocka, Podgorica, Požarevac, Bački Brestovac, Jagodina, Kruševac, Zagreb, Beograd...Nisu slučajno Zagreb i Beograd postavljeni na posljednjem mestu. Odatle je stiglo najviše radova, prvo iz Beograda – više od pet, pa iz Zagreba do pet i tako dalje i tako dalje. Ukupno je četvrtina radova iz Beograda i Zagreba zajedno. A pola radova iz Beograda je sa Novog Beograda što takođe nije bez značaja.

Najstariji učesnik konkursa je 1933.godište (Dragi Tasić-79 godina-Bor) a najmlađi je, kako je sam naveo, 1993.godište (Stefan Aleksić-19 godina-Bački Brestovac). Pesme su stigle iz pet zemalja – BIH, C.G., HRVATSKE, SRBIJE I NEMAČKE. Takođe je interesantno da ima više radova ženskih nego muških pesnika što obara tezu da žene većinom nisu sposobne za ovu *višu* delatnost koliko za prozu, romanopisanje, ljubice, i slično. Konkurs je sakupio i pokazao da mladi na ovim prostorima itekako pišu i dobro pišu, naravno koliko je dozvoljeno njima koji su na margini društva i književnih kritičara koji misle da se u 21.veku može biti književni kritičar a ne pratiti i književne časopise na internetu – elektronske časopise za književnost, umetnost, kulturu, društvena pitanja – kako se već koji određuje u svom podnaslovu. Zvati sebe kritičarem a ne pratiti časopise književne na internetu čiji su urednici takođe diplomirani profesori i magistri književnosti, dramaturgije i drugih srodnih oblasti prava je ludost. Budalaština i oholost. Ismejavati mladopisanje kao pisanje na internetu je *contradicio in adjecto!* Ono što neko napiše na svom fejsbuk profilu nikako nije isto sa onim što prođe detaljan i stručan odabir redakcije internet časopisa za kulturu. Podsetiću nadobudne da je za jedan mesečni broj časopisa AFIRMATOR ovog leta stiglo oko 256 pripovetki a da je objavljeno svega četiri ili pet kao i svakog meseca i da se na adresu redakcije za prozu „www.afirmator.proza@gmail.com” može poslati samo jedna priča mesečno, u periodu od 1. do 20. u mesecu. Dakle, i to su ozbiljni časopisi koji funkcionišu po ozbiljnim pravilima a jedini kriterijum je

kvalitet. Možda je to upravo ono što vređa štampane kritičare, urednike i pisce – što je lokalni momenat, poznavanje i „idi-mi-dodji“-princip – izostavljen ili, u najgorem slučaju, opet sveden na minimum. Ovaj konkurs je bio prava prilika da se upoznamo sa geografskom i lirskom mapom mladih stvaralaca i zabeležimo sve to kao dokument.

Uz pesme je ponekad stizao i kakav komentar, u vidu domišljatosti, epigrama ili pohvale od čega ćemo, da ne bi zauzimali prostor, izdvojiti samo neke, što ne znači da nema boljih, duhovitijih i mogo dužih:

ZA DINAR VIŠE! (*Srbija, dva puta*)

**NAGRADU, AKO DOBIJEM, POKLANJAM
MINISTARSTVU KULTURE.**

Mihajlo Orlović, Banja Luka

Ili:

**MOLIM VAS DA MALO POVEĆATE NAGRADE,
IMAM PORODICU OD DESET ČLANOVA,
SVI JEDU A NIKO NEMA POSLA.**

Nikola Panić, Beograd

Ili:

**IDEJA JE VEOMA ORIGINALNA A NAGRADE NEOPROSTI-
VO VELIKE (PIH, OVI TENISERI SU SMEŠNI), DA NISAM
MOGAO ODOLETI NI SLAVI NI NAGRADI, KOJA SLEDI
OSVAJAČIMA PRVIH NAGRADA, PA TAKO MI NIJE BILO**

**TEŠKO DA SE ODLUČIM DA VAM POŠALJEM SVOJU
PESMU ZA OVOGODIŠNJI KONKURS.**

Goran Matić

**POZDRAVLJAM VAS I VAŠU IDEJU DA BESMISLU DATE
SMISAO.**

Vera Ratkovic, Bosna i Hercegovina

Ideja o ovakvom konkursu je sjajna . . . Doduše, možda ona i ne pokaže sav besmisao brojnih regionalnih konkursa na kojima su pesnici retko afirmisani, a mnogo češće iskorišćavani, zloupotrebljavani i poniženi načinom na koji se organizatori prema njima ophode, ali će bar pokrenuti, načeti ovo pitanje o kome su dosad pesnici, pognuvši glave od (tuđeg) stida – ćutali. Sa zadovoljstvom, zato, učestvujem na Vašem konkursu.

Todora Škoro

Itd., itd.

Prve tri nagrade neću obrazlagati jer zašto bih uopšte išta rekao kad sam već rekao sve time što sam ih odabrao. I zašto bih ih dodatno uzdizao a druge spuštao?! Reći ću samo ovo, bez ikakve namere opravdavanja ili ulizivanja autorima: Imao sam veoma težak zadatak sa aspekta dodele nagrada i veoma lak i zanimljiv sa aspekta uživanja u čitanju mladih autora (i ja imam 28 godina) i njihovoj selekciji ka vrhu. Slobodno mogu reći da su svi radovi, osim 5-6 znatno slabijih, mogli poneti treću nagradu. Dalje, da je gotovo pola radova moglo poneti drugu nagradu. Ovo ne tvrdim zbog utehe njima jer njima to ne može biti uteha niti im je potrebna već zato da pokažem koliko su bili ujednačeni i koliko su uspešno odgovorili na temu što je veliki broj autora pokazao i virtuožnošću prilikom davanja naslova pesme. Razmišljao sam između deset pesama koja je najbolja a sve su one višeg kvaliteta i mogle biti prve ali je neko morao zauzeti prvo, drugo i treće mesto. Ko nije uspeo, može se oprobati sledeće godine, već od 1. aprila (2013.) kada će biti raspisano KONKURSNO 2, sa novom i, čini mi se, lakšom temom.

II

**KRATKI KRITIČKI OSVRT NA SVAKU POJEDINAČNU
PESMU KAO NA KNJIŽEVNO DELO BEZ UPLITANJA
KRITERIJUMA *NAGRAĐENOSTI***

PREPOZNAJEM TE NA UŠĆU- Pesa, posve moderna, lirskog senzibiliteta, povezanih ljubavnih i istorijskih reminiscencija, možda i izlazi iz tematskog okvira konkursne teme ali s obzirom da je jedini predstavnik svoje zemlje (Sad 1 od 2) i da kvalitetnim iskrama zaslužuje, našla se ovde. Ima nečeg apokaliptičnog, a u isto nevreme i smirujućeg u pesničkom stilu Igora Remsa.

PLEMENU SRPSKOM – Pesa rodoljubna, patriostka, što se lako da videti. Ali i oštra. Vešto kombinuje motiv Rakićeve Simonide i stradanja svoga naroda devedesetih godina prošlog veka. Ima Todorović tu snagu, tu širinu, rakićevskog tipa, a da li će dostići pomenute visine, za šta je neosporno talentovan, ostaje velikom, različitom i stalnom pisanju da se vidi.

ZEMLJA LUDAKA-Beskompromisno. Ožezni! Pesnik nije tu da piše pohvale. Snažno, nekad prelazi iz opšte satire u ličnu invektivu, satiru protiv ličnosti tako imanentnu dubrovačkim vremenima, od pre tri-četiri veka. „*Većinski narod je sirotinja*“-tako pesnik vidi situaciju u BIH. Pesnik kompleksnog ritma – počinje žestoko, još jače nastavlja da kritikuje i napada, da bi poentirao mirnom, ljudskom, lirskom, nežnom, duševnom sekvencom.

SUROVA STVARNOST-Bez patetike, bez konstrukcije, bez kalupa – odlično. Kratko i jasno, u vidu saopštenja, nažalost tužnog, ličnog, nesrećnog. Saopštenjem neposrednim, u trećem licu, postignut je snažan efekat opšte boli, ljudskosti naspram zla. Žal za prošlim vremenima ali i traženje sreće u istim. Življenje na nivou sećanja. Samo napred, Enesa!

BIH ŽIVOT-„Sve mi se ne vraća"-tema iznova i iznova tužna, I cela pesma je setna i cela i vascela njena lepota je u seti. Jakost slika, pejzaža, prevashodno akvarela. Drhtava i nežna poslednja slika, fina i tanana, osećajna do molekula, satkana i vezena, neverovatno nalik našem starom epskom pevaču koji je jedini znao da tešku istinu koju pevajući pripoveda iskaže , isceli, na momenat, na „prepad", iznenadnom promenom tona u lirski, meki, slabašni do ganuća srca, prelaskom u duševne i duhovne vizure, nadljudsko i sveljudsko izdizanje nad porodičnom i nacionalnom tragedijom. Sve ovo ne bi bilo tako lepo da pesnikinja nije i transformisala u savremen iskaz, u slobodan izraz i stih.

DANAS U BOSNI-„Za Bosnu sam se borio u ratu, ali nemam snage u miru" –šta reći posle ovako savršenog stiha? „Duga je to priča a priču bi trebalo smjestiti u pesmu što je teško"-šta tek reći posle ovog, još boljeg, još filozofskijeg? Ironičan i autoironičan pesnik, Zijad, poručuje, u maniru velikog pesnika, u antimaniru, da ne želi da vam poruči ono „Ostajte ovdje!" Tako, niti želi da pošalje poruku ljudskosti koja je ljudskost na nivou poruke i ništa drugo, a u isto vreme šalje poruku iskrenošću. Pesnik nije parolaš, pesnik je pesnik. To je sledeći nivo poruke ili antiporuke, oporuke. Zijade, okreni se više ka lirskom a pokušavaj, koliko je to moguće, da izbegneš prozno, pričaćko i rečenično, jer šteti tvom zaista velikom pesničkom senzibilitetu.

ISKUŠENJE-Refleksivan (misaoni) i religiozan (pobožni) pesnik, Ljiljana Komljenović, neosporno ima talenta i obožava rimu. Dobro je što poštuje onaj kriterijum Bogdana Popovića da cela pesma treba da bude jasna, i cela lepa. Jedino što ostaje to je možda da se malo oslobodi, da pusti životu na volju. Bilo bi interesantno videti je kako se snalazi u drugačijoj temi, recimo na sledećem konkursu (od 1.4.2013. do 31.12.2013.) kada je tema PESMA DO 18 STIHOVA O ALKOHOLU (Piću, Pijanstvu, Pićima i sl.). I u drugačijim, da ne kažem mračnijim, ali otkaçijim (čitajte: otkaçenijim) varijantama.

PRKOS KUĆA-Je jedna prava satirična pesma. Humor kao lek. Humor kao sredstvo u funkciji upozorenja. Izgrađen pesnik, vidi se. Izgrađen i u rimi, i u stilu, u početku i u kraju pesme, i držanju dinamike od prvog do poslednjeg stiha, ne padajući niti jednom i ne osipajući se u temi, jačini, istini. Zaista sjajna pesma i još sjajniji naslov. Poslovice, aforizmi, pitanja – sve je utkano, prožeto i obuhvaćeno, kao u mrežu srećno uhvaćeno – stihom i rimom!

***SVE SE SVELO NA JUTRA* (Tomi Lav) - Lirika, potpun boemski pesnik. Bohemnik. Sve se svelo na razgovore već u samom početku „jeftine / i skrivene cigarete / te škrte pokrete“. Pesnik života i pesnik ulice.**

RITAM ŽIVOTA-Pesnik humanist. Pesnik mira i dobrote. Pesnik istine i iskrine, te iskre iskrenog bivstva, imanentan narodu samo ukoliko je imanentan čoveku i dobru ali ne u banalnom, pokaznom smislu. Ne kao pokazna vežba. Ne zato ŠTO TO TAKO MORA DA BUDE, što to propisuje religija ili antireligija, već zato što se tako oseća i želi. Biće velika pesnikinja, a još veći pesnik.

VJETAR UMIVA POSUDU KIŠOM-Apokaliptične vizije. Socijalni nemiri i nepravda. Nejasni obrisi, nagoveštaji, napetost u vazduhu. Urbana priroda ili prirodna urbanost? Čovek u prirodi ili priroda u čoveku? Sva ova pitanja mogu se čitati iz Odorčićevih stihova, zapravo pesama u malom, dosta pogodnih za stvaranje muzike, osobito rokenrola, nešto apstraktnijeg tipa. Podseća me senzibilitetom na Rastka Petrovića i ono njegovo „čanci su mi puni . . . a ruke večno prazne“, još više složenom pesničkom osećajnošću i nekim nemirom, vazda zidanim i razbijanim u paramparčad. Ima nešto od one ujevićevske atmosfere, ali na nov način. Zdravko – samo nastavi!

DAN ZA DANOM-Teskobu i besmisao življenja u smislu preživanja apsurdna sopstvenog bivstva koje nije svoje Ines Peruško Rihtar iskazuje na neposredan, nenametljiv način. Neizveštačenošću svojih stihova iskazuje i predskazuje izveštačenost društva - moralnog – po potrebi.

PJEV NEKIH NOVIH TIRANOSAURA –Velika i potresna do drame istorija jednog nevremena data u trenutku, u trenucima, u delićima slike. Slobodarska poezija i poezija pre svega, istrajna, dovitljiva, sebi dosledna. Dalmatinski i splitski pesnik, Delsio Ivanišević, ovom pesmom hrabro grabi napred ka svom pesničkom putu da postane Dante, kakav mu je i nadimak. Novi dinosaurusi, novi tirani, TIRANOSAURUSI, ono su što zaokupira pesnika, kome nikako nije cilj samo da ih označi i povuče se već da ih dobro osmotri i prozre i odbaci dokazujući moć jedinike, moć individue, moć čoveka.

ŽIVOT U HRVATSKOJ-„Promatram im lica / tako ista, / tako stisnuta“, „u tom svetu jednakih i jednakijih, / i hrana je imala tup okus“, „novopostavljenog prozora / na oronuloj komunističkoj zgradi“ – treba li šta dodati. U suprotnim, naizgled

suprotstavljenim dimenzijama novo i staro doba, komunizam koji prisutan i sveprisutan ne samo fizički kroz objekte koji se još mogu videti nego kroz novo, presvučeno doba, drugačije po drugačijosti. Autoironična slika u kojoj pesnik pokušava da se prepozna u ogledalu dok se „grči izgledati drugačije“ ali ne uspeva vrlo je originalna i višeznačna slika.

ZAUZETI DOKOVI-Jedna od najkraćih pesama na konkursu, druga po kratkoći. Katren, četvorostih, stara i neprevaziđena formalna pesnička struktura koja služi za građenje većih i složenijih a istovremeno pogodna za pesmovno, autohtono dejstvovanje. Refleksivna pesma, misaoni kodeks. „Misli od samih okova“. Misao u startu zarobljena, uobljena, uokvirena, ukalupljena. Želja i napor da se iskoči iz kalupa. Uzalud. Pesnik je okovan. Cela pesma je stvorena principom bumeranga. Rima se rimi vraća, kao i misao bačena u širinu: „Moje se misli meni svete / jer rado skupljam mediokritete“.

OTKAZ-Izraz Dražena Jergovića je sabijen, krotak, elastičan u svojoj kratkoći, i na taj način pogodan za danje komibnovanje i usložnjavanje. Kritik, humorin satir. Postavlja dečju vizuru iz koje sagledavamo ozbiljni svet čime ostvaruje efekat humora. Savremen, poslovni svet, navikao na rutinu i programirano delovanje biva razobličen i razbijen iskakanjem iz egzistencijalne ravni u voljeno siromaštvo.

LUTALICA-Pesnik socijalni, po svemu. „Nekada sam imao gospodara / bio sam mlad i smeran.“ Kako se oseća onaj koji je izbačen iz stana, koji je izbačen iz prijateljstva, koji je izbačen iz vernosti, izbačen iz vrednosti, izbačen iz života? Pesnik koji dosta teži, u to uspešno realizuje, proznom izrazu. Ne govorim da bi trebalo da prestane da piše poeziju, to nikako, ali bi svakako trebalo ozbiljnije da razmisli i počne pisati prozu i to, po mom

mipljenju - roman. Mislim da ima materijala i umešnosti za taj poduhvat. Možda bi se roman mogao zvati LUTALICA i da bude ne samo realističan, već i fantastičan, možda čak naučnofantastičan, i satiričan – sa više značenja i oblika.

ŽIVOT U SRBIJI (M.Panajotović) -Veoma jaka pesma. Snažan i odvažan izraz za jednu pesnikinju, za jedno žensko (čitaj: krhko) biće. Pesma žestoka, kao piće. Dinamična. Mozaična. Mozaklična. Vična. Apstrakcija. Improvizacija. Alisa u zemlji čuda i Čekajući Godoa – bože, šta je sve uspelo da stane u ovo pesmu što nam govori da je u pitanju pesnikinja složene fizionomije. Maja Panajotović vešto parodira stihom pri čemu stih ne gubi od svoje lirskosti. „Dok oni penju se / i prolaze / jureći tvoje snove / O / N / I " – kao da možemo videti, uživo, nevidljivim okom, sve te profesore i asistentčice kako se penju stepenicama ka najvišem spratu kule vavilonske, poslednjem spratu fakulteta, na kome se nalaze njihove rezidencije, njihova staništa i večna lovišta, njihove kancelarije u kojima caruju opsenarije, i gde ispijaju, minut pre silaska dole, na zemlju, na predavanje u amfiteatar, tradicionalno srpske viskije i apsent-arije, umišljaje i ego-naređujem-pregofantazije. I prolaze, prolaze, prolaze, večno prolaze - mimo studenata, mimo onih istih koje su iz hira ili iz pira, ne iz znanja, oborili na ključnom ispitu, ne hajući što im je možda umrla cela familija i što, i pored toga što su odlični i vredni studenti, nemaju da plate 800 evra školarine koje duguju za pretposlednju godinu studija koju su im odobrili da upišu da plate za godinu dana. Jure tvoje snove. Zašto ih jure? Kuda ih jure? Kada ih jure? Jure ih, da ih spoznaju. Da vas pohvale. Da vas skontaju. Da vas ispoštuju i ishvale. A onda, kad se najmanje nadaš, unište. Oni, koji vas uče, da učite jer treba da završite fakultet, a posle su to oni isti – zbog kojih ne možete da dobijete posao. Sve je u nizu. Sve se vrti. Samo je rulet na daljinski upravljač.

BALADA O SKUČENOSTI POIMANJA-Simbolički, alegorički pesnik. Pesa hrišćanska po svom iskonu, ne po temi ili želji za tim. Ovo, skraćeno 132. pevanje iz svog epa JESTONIJA koje nam je poslao pesnik, najstariji učesnik konkursa sa 79 godina, odnosi se na događaje iz devedestih godina 20.veka i sadašnjost koja nam se stalno ponavlja. Ljudožderstvo, na svim nivoima. „Ratujemo da se mirimo, ratuju nas i mire“ – filozofija je Balkanida, kako ih naziva pesnik, i vidi, kao neke, vanljudske, gotovo antičke figure, čudovišta, natprirodna ali tragična bića. „Jeste, to nije – to je Jestonija“ – ironično sagledavanje svoje zemlje. Sve bi to bilo smešno da nije tragično: „Navikli smo da nas jedu i da nestajemo“.

NA RAŽNJU-Sa svojih 19 godina Stefan Aleksić kataklizmično sagledava život u svojoj zemlji koju voli u nemogućoj, neuzvraćenoj ljubavi, ljubavi koja je suprotna svojim načelima. „Dubre moje najlepše“ – zasluženi moto ovog Pogovora. Mlad a zreo pesnik, Stefan Aleksić! „Tako mlad a tako Ujević“ kako kaže jedan moj stih iz pesme „PIJEM . . .“ .

E, MOJ NARODE- Bivši ljudi, to je ono što okupira pesnikinju. U savezu sa nekim novim vragom. Đavo je nov, ljudi su prošli. U modi je nešto što nikada nije bilo. Ali ono se ne vidi. Nije jasno. Ono je ljigavo, jedvavidljivo, jedvapipljivo, pihtijavo i smrdljivo. Izveštačeno i opako. Opasno. Otrovno. I ponuda je takva. Ponudi se tek da se ponudi. Resto. Života. Resto. Zemlje. Resto. Istine.

SRBIJO, PROBUDI SE-Obezglavljena mudrost, odliv mozgova. Na ceni – kanalizacija. Kič i šund. Brend i trend. Sumor talenta. Zalud intelekta. Ništavost rada. Mladi odlaze iz svoje zemlje, iz svoje bede. To je ono što užasava pesnika. Zemlja ih pušta, zemlja ih tera, zemlja ih ne vraća. Zemlja, nije zemlja.

ZEMLJO SRBIJO,-Nihilizam s razlogom. Beznade i bespuće – pesničke su teme Vide Nenadić. Veliki talenat za haiku. Ako se nije oprobala u njemu, svakako bi trebalo. Savršeno barata belinama i tišinama u značenju, i nekom mističnom, osetnom atmosferom.

ELEGIJA DRAGICI-Prošlosti i sadašnjost se gube u međusobnim odnosima dajući jedno živo, novonastalo tkivo, pomešanih osećanja (da ne kažem tu odvratnu reč „emocija“!), izmešanih bivstvovanja, refleksa, uspomena, poteza kao na tabli šahovskoj ali s mogućnošću vraćanja poteza, virtuelnost stvarnosti.

ŽIVOT U SRBIJI (A.Berbakov)-Ana Berbakov, mladi kruševački stvaralac, pisac podužeg krimi romana OPERACIJA EROS koji još nije našao svog izdavača, predstavila se pesmom, poezijom koja joj je sekundarna delatnost, pokazavši svoje umeće. Puno šale i igrive atmosfere, satire u kojoj je prisutna određena radost života, aforistički momenti sa veselom bizarnošću, i poezija puna komike. Relno sagledavanje života sraslo sa ironijom, koja je manje gorki liker a više čaša kvalitetnog crnog piva.

Corpus delicti, corpus luris-Medić, pesnik bunta i prokaza, snage i haosa, hiperboliše nacionalitet u onom, sveprisutnom dejstvu – navodne nacionalniste, budne očnjake patriotizma, srbende po busanju u grudi, zemlju u kojoj se zakon primenjuje ali na nevine i manje zle. Razobličuje poučavatelje i savetodavce koji drže narod za gušu a tu istu, pravilnu Srbiju za koju se zalažu – za dušu!

SRPSKA DUŠA-Danas redak – iskren patriotizam. Pesnikinja voli svoju zemlju, bez ikakvih konotacija, zauzimanja i parolaštva. Voli je onakvu kakva je bez obzira na to što je drugima loša. Bez

obzira što je osuđena i dosuđena, prosuđena i domišljena. Pesma rodu data.

ZAUSTAVIMO GLUPOST-Pesnik društveni, aktivni, stvara pesmu mladog naraštaja i novog vremena, dvehiljade desetih godina koje su i dalje (i još gore) devedesete. Neukus i nekompetentnost. Skupa odeća i jeftin duh. „Kad čitaš knjige onda si glup“- navodno preuzima i podvlači pesnik, poruku, koju mu okolina poručuje, i uručuje svakodnevno. Nema ko da je čuje .

..
NEDUŽNI UŽASI-Malo ko bi se usudio da kaže da se „ravnodušno stidi“ svoje otadžbine ali ovde se srećemo sa pesnikinjom kojoj je imanentna hrabrost. Uniformisanost prvosrbijanaca i drugosrbijanaca – sve je stavila pod lupu. Pravi pesnik nikad ne staje ni na čiju stranu.

SVRAKO, OSTAVI SLAVUJA NA MIRU-Pesma o zlu. Pesma o vremenu. Pesnikinja bi drugačije ona tri slova iz sredine upotrebljene reči „zaMAJavanja“ da je nije sramota njenih unuka, da ne oseća odgovornost. To je jedino što je ostalo. Što je zadržava da na vladajuću prostotu odgovori prostotom. Inače bi videli oni „ZAJEBAVANJE“ !

SRBIJI-Neću ništa reći o pesmi Viktorije Marinković jer je fenomenalna i
žustra!

TUŽNA TEMA-Pesnik lakonskog izraza, mislene sadržajnosti. Čitava pesma kao da je sagrađena od aforizama. Svaki distih sadrži dve teze, od kojih jedna nadograđuje drugu, jedna ismejava drugu. Obično druga razbija ozbiljnost prve neozbiljnošću, ili je obrnut proces. Dobra poenta, efektna završetak pesme. Ali je najbolje kada satirično i aforistično

prelaze u lirsko : „Zaista je čudno i pomalo smešno / Nosimo odelo koje nam je tesno”.

SANJAM-Pesma i pesnik radosti, želje i nadanja. Pesma protiv naboja, mržnje i stradanja. Obilje poetičnosti i književnog znanja. Kroz čitanja dočitava i pročitava stvarnost. Odlazak u istoriju radi nalaženja onog najsvetlijeg iz nje. Negacija stvarnosti principom imaginacije. Ideal pre konformističke stvarnosti, pre odrastanja igra, od života praviti apstrakcije. Lepo, pre svega.

GLOBALNO POKAJANJE-Vrsna pesma, najkraća na konkursu, u domenu forme haikua a filozofskog tipa, no pre svega mislena, refleksivna pesma. Sva u neočekivanim, značenjima suprotnim upravo od onog značenja koje se nastoji iskazati. „Trpi, Zemljo, dok učim / da te poštujem! ”. Subjekt trpljenja postaje objekt. Objekt se odriče svoje muke koju ironično, i nemogućno, dodeljuje zemlji, iako ona ostaje njemu, čime se pojačava i usložnjava efekat bola.

PESMA KAO LEK-Pesma ironičnog nihilizma, aktivističke nule. Pozitivnog ništenja. Proždire reklame i reklamoždere. Reklamnost savremene civilizacije dovodi do apsurdna, logikom alogike, alogičnošću logike. Aktivizam antiaktivizma. Jedna od deset najboljih pesama na konkursu.

ZAR ? –Sve se gubi i sve nestaje. Sve nestaje a ipak nešto ostaje. Identitet narušen, izgubljen ali se ne da. Postavljajući pitanje on još uvek nastavlja da živi, da opstojava. Kako bi rekla jedna sentenca ŽIVOT SE SASTOJI OD POKUŠAJA. Tako i subjekt pesme, pokušavajući, zapitajući sebe i druge, u poslednjem trenutku uspe da sačuva integritet, individualnost, da kroz pokušaj življenja, ponovo oživi.

NAPISAO SAM PESMU- Snažno, od samog početka do kraja. Ne gubeći ništa od svoje vrednosti i pravca. Buntovno i buntovno.

PROCVATOM PROHUJALIH GODINA-Lepršava i bujna pesma. Sanjalačkog tona ispod koga se svlači idilika, ali i dalje ostaje da leluja. Pridevi drže ovu pesmu. Kao stubovi. Slojevi. Značenjski pesnik i pesnik komponenti.

STRAŠILO-Slikovito izraz. Metaforičnost i alegoričnost. Sažetost. Kratkoća. Nizanje, mozaičnost. Obrt. Elementi strave i užasa.

REKLAMA-Pesnik pesnika. Odbrane pesnika. Pesnik socijale. „Živimo u džungli evo godinama". „Preživjeti posta glavna disciplina". Realistički pesnik i humoristički pesnik, Branka Vojinović Jegdić opeva teskobe neafirmisanog i nepotpomognutog pesnika, čoveka duha u svetu kruha - „Kako da se pesnik u svemu tom snađe?" ... I PEKARU NEKO TREBA REKLAMIRATI ...

BALKANISCHE BLUEZ-Najandregraundnija pesma, iako, sadrži i grandovske motive. Između smešnog i bolnog, između patosa i vihora, Ivana Radojčić nas upoznaje sa realnim životom, koji već znamo ali se pravimo da nam je nepoznat. Ivana, u duhu ivanjskih pesama i naših starih obreda, iznosi na videlo sve što je snažno, erotsko, emocionalno, intuitivno, u prirodi čoveka. Autoironijom čisti sebe od realnosti. Ne folira. Ne dodaje. Ne ide oko Kragujevca. Priznaje da u toj realnosti učestvuje ali još više da je nemi objekt. U tom, svekolikom ništenju i posmatranju gubi se i lik pesnika, iza koga ostaje bluz Balkana ...

PUTNICI BEZ ODREDIŠTA-Žestoka kritika društva. Pesnik slika, nizova i hiperbola. Smisao se neprestano nadograđuje i nadograđuje iza čega nam ostaje ništa, tj. upravo dobijeni rezultat jeste besmisao, u kome živimo a živimo jedva. Materijal je tu,

talenat je tu, ali ono na čemu bi trebalo poraditi je umetnička obrada konkretnih datosti. Pjesma spada u najbolje na konkursu. HRONOLOGIJA-Izuzetno sažet, oštar stil. Vešto se poigrava sa onom pesmicom „Deset ljutih gusara . . . “. Kritika pre svega, i posle svega.

KAKO SE SAD U SRBIJI ŽIVI-Žestoko, kritički, sa brojnim ironijama i aluzijama. Prvih sedamnaest stihova su jednostavno fantastični, beskompromisno kvalitetni.

U RALJAMA ŽIVOTA-Interesantan pesnik. Stihovna i rimovna virtuoznost u satiričkom i omeđenom formatu. Unutrašnja borba pesničkog subjekta, borba između savršenosti i bunta.

ŽIVOT U SRBIJI (Stevan Čvorović)-Pesma najboljeg materijala ali ne i obrade.

*Miloš Ristić,
Kruševac, Srbija*

*Decembar
2012. godine*

**ORIGINALNI TEKST KOJIM JE
RASPISAN KONKURS**

KONKURSNO
2012

Raspisan književni konkurs „KONKURSNO" za najbolju pesmu na temu „ŽIVOT U SRBIJI" (HRVATSKOJ / BIH / CRNOJ GORI). Poslati jednu pesmu do 22 stiha, bez šifre, sa imenom, prezimenom i adresom na: milosevicristic853@gmail.com .

- 1.nagrada – 3,00 dinara
- 2.nagrada – 2,00 dinara
- 3.nagrada – 1,00 dinara

VAŽNO: Dodele nagrada neće biti. Diplome trima najboljim pesnicima / pesnicima biće poslate na kućnu adresu. Radove će ocenjivati Miloš Ristić, diplomirani filolog srpske književnosti i jezika bez posla, i pesnik u pokušaju.

**Ideja konkursa jeste pokazivanje besmisla većine književnih konkursa na kojima se dobija prazan papir sa potpisom (i pečatom) bez ikakve materijalne podrške koja je preko potrebna mladim autorima. Na konkursu mogu učestvovati svi.*

Konkurs je otvoren do 31.decembra 2012.godine. Pobjednici će biti objavljeni najkasnije do 31.januara 2013.g. Srećno!

ŽIVOT

NA

BALKANU

1. Život u Srbiji
2. Život u Hrvatskoj
3. Život u Bosni i Hercegovini
4. Život u Crnoj Gori

SADRŽAJ

1. Život u Srbiji:

Miloš Živanović NAPISAO SAM PESMU

Otto David HRONOLOGIJA

Veselin Gajdašević Šljarkov U RALJAMA SISTEMA

Dijana Stevanović ZAR ?

Nevena Petrović PUTNICI BEZ ODREDIŠTA

Goran Matić PESMA KAO LEK

Mirjana Marinković GLOBALNO POKAJANJE

Nebojša Veličić SANJAM

Mladomir Knežević TUŽNA TEMA

Viktorija Marinković SRBIJI

Ljiljana Milosavljević SVRAKO, OSTAVI SLAVUJA NA MIRU

Marija Marinković NEDUŽNI UŽASI

Nenad Maksimović ZAUSTAVIMO GLUPOST

Tanja Ajholcer SRPSKA DUŠA

Milan Medić CORPUS DELICTI, CORPUS LURIS

Ana Berbakov ŽIVOT U SRBIJI

Aleksandar Đuričić ELEGIJA DRAGICI
Vida Nenadić ZEMLJO SRBIJO,
Zorka Čordašević SRBIJO, PROBUDI SE
Teodora Škoro E, MOJ NARODE . . .
Stefan Aleksić NA RAŽNJU (rođen 1993., kako sam navodi)
Dragi Tasić BALADA O SKUČENOSTI POIMANJA
(rođen 1933.godine)
Maja Panajotović ŽIVOT U SRBIJI
Nikola Panić LUTALICA
Vojislav Trumpić KAKO SE SAD U SRBIJI ŽIVI
Ivana Radojčić BALKANISCHE BLUEZ
Stevan Čvorović ŽIVOT U SRBIJI

2. Život u Hrvatskoj:

Dražen Jergović OTKAZ
Denisa Capar ZAUZETI DOKOVI
Andrea Pongračić ŽIVOT U HRVATSKOJ
Delsio Ivanišević PJEV NEKIH NOVIH TIRANOSAURA . . .
Ines Peruško Rihtar DAN ZA DANOM
Zdravko Odorčić VJETAR UMIVA POSUDU KIŠOM
Maja Šiprak Brletić RITAM ŽIVOTA
Tomi Lav *SVE SE SVELO NA JUTRA*
Iva Damjanović PROCVATOM PROHUJALIH GODINA

3. Život u BOSNI & HERCEGOVINI:

Vera Ratkovic PRKOS KUĆA
Ljiljana Komljenović ISKUŠENJE
Zijad Pandur DANAS U BOSNI

Ljiljana Tadić BIH ŽIVOT
Enesa Mahmić SUROVA STVARNOST
Predrag Babić ZEMLJA LUDAKA
Aćim Todorović PLEMENU SRPSKOM
Mihajlo Orlović STRAŠILO

4. Život u CRNOJ GORI:

Branka Vojinović Jegdić REKLAMA
Igor Rems PREPOZNAJEM TE NA UŠĆU

5. POGOVOR (KONKURSNO 1 – Pesme o životu 2012;
Kratki kritički
osvrt na svaku pesmu / pesnika)

6. ORIGINALAN TEKST KOJIM JE RASPISAN KONKURS
(12.10. - 31.12.2012.)

ŽIVOT NA BALKANU

*Zbornik pesama sa prvog književnog
konkursa KONKURSNO (2012)*

***I E- izdanje: DHIRA Verlag, Gartenstrasse 34
8700, Küsnacht, Schweiz***

ISBN : 978-3-905869- 62-0

ŽIVOT NA BALKANU – KONKURSNO - poezija

ŽIVOT NA BALKANU – KONKURSNO - poezija

ŽIVOT NA BALKANU – KONKURSNO - poezija

9 7 8 3 9 0 5 8 6 9 6 2 0